

Har ezazu(e) muxu bana

Miren Azkarate
Badiola

Bizitzak musu bat ematen badi-zu, hartu eta gozatu». Gaurkoan nik ematen dizut zuri Kaiku, azkena izango da. Joan zara, nahiz eta hilabete asko zeneraman berriz ere ezkutuan. Gazte garaian etxean eta oraingo honetan zure buru barruan. Jende askok eta desberdinak eman dizu azken agurra, eta hori ez pentsa askok lortzen dutenik. Badakizu jende desberdin horren artean zure hilkutxa ixteko arduraduna polizia bat izan dela? Jode, Kaiku, azken momentura arte txakur-rak ondoan. Ez nekien Estatu frantse-sean horrela zenik, ene! Banekien, adibidez, gauetan farmaziara joateko ere

haiei deitu behar zaiela, bestela ez zaituztelako artatzen. Zenbatetan geldituko ginen minez edo negarrez ez bertaratzeagatik. Horrela gelditu nintzen ni txupeterik gabe!

Etxean, jaio nintzenetik entzun dut zure izena, bueno, ezizena, hobeto esanda, eta zure hamaika abentura eta desbentura. Gurasoen lagun mina izan zara. Ez dakizuenentzat, pentsa, aitak “Kaiku” izena jarri zion bere txakur-ri! Eta oraindik gogoan dut muga pasatu zenuenean eta zure Altzara iritsi zinenen nire amari telefonoz esandakoa: «Juli, jada ez dago margari-tarik Altzan!»

Bizitzak nahi izan du orain zuen ondorengoak, hurrengo belaunaldikoak, ere lagun izatea. Zuen bide beretik ari gara gure bidea elkarrekin egiten. Borrokan eta bizitzan. Eta nork daki zuen bilobak gerora ere elkartuko diren non-bait!

Polita da utzi duzuna, Kaiku. Jarraituko dut Piliri nire haurren ar-gazkiak bidaltzen noizean behin; jarraituko dut Aitziberrekin irratiko eta bestelako proiektutan parte hartzen; eta jarraituko dut Maiderrekin nire eguneroko laguntasuna elikatzen. Orain, zure baimenarekin, haiei eman behar dizkiet muxuak. •

Suak erre ez dituenak

Antton Izagirre

Bazterrak sutan izan ditugu au-rreko asteetan, gure gehiegike-riak eraginda, agian. «Gure» diot, lotsagabe ez izateko eta betebehar osoa besteen gain ez jartze-arren; horretan ere, guztiok dugulako ze-resana eta zeregina, baino denok eran-tzukizun berbera ez dugulakoan nago.

Inoiz ikusi gabeko beroaldiak izan di-tugu. Beroaldi hori hain beharrezkoa eta estimatua dugun Eguzkitik datorki-gu; orain lehen bezala bero iturri bera dugu, baina bada zerbait orain, lehen-a-go ez zena. Horretan adituak diren zientzialariak esan eta esan ari zaizki-gu, lehenago euriteak bezala, erregai fosilen gehiegizko erabileraren efektua dela eguzkiaren erasana, aste hauetan

gertatutakoa maiz errepika ez dadin erretzeari utzi behar diogula. Baina ho-rren atzean negozio itzela dagoen bitar-tean, haiek aginduko dute. «Haiek» izen eta abizenak dituzte eta ez dute zien-tzialarien zentzu onaz entzun ere egin nahi. Zientzia ere gauza ona da sakelak betetzeko balio badie, ez bestela.

Su txar horiek maite ditugun bazte-rrak erre eta kiskali dizkigutenean, ba-tzuk itzali eta geuk piztu ditugu beste suak, San Joan suak, udari ongietorria emateko, eta gure grina txarrak, barne-ko arrangurak, haserre eta ulertezinak, etsipen eta saminak, gordetako sekre-tuak... sutara eraman ditugu, gogoz bo-ta, suak errauts egin ditzan. Erritu ma-giko horren bidez itxaropen, asmo,

akordio, eta harreman osasuntsuak errautsetatik zutituko direla amestu dugu, dantza eta kantuz.

Hori hala balitz, eskatu duguna erre izan balitz, amaiturik egon beharko li-rateke Ukrainako gerra, Mercedeseko langileen greba, Osakidetzaren zerbi-tzuen murrizketa, «Aita Mari»-ren itsa-soratzea, Nafarroako suhiltzaileen de-manda, presoan espetxeratzea, Seaskako guraso, irakasle eta ikasleen borroka, gazteen aurkako epaiketa bi-dea, pentsiodunen aldarria eta hainbat desio gure memorian gordeak.

Suak erre ez dituenak bihar ere hor izango ditugu bizitzeko, borrokatzeko eta amesten jarraitzeko. Jaioko dira ki-mu berriak. •